

MENEKÜLÉS ÉSZAK-GALILEÁN ÁT

NEM SOKKAL azt követően, hogy Kheresa közelében partot értek ezen a mozgalmas vasárnapon, Jézus és huszonnégy társa egy rövid útszakaszt tett meg észak felé, az után az éjszakát Betsaida-Juliásztól délre, egy szép ligetben töltötték. Ismerték ezt a sátorozásra alkalmas helyet, mert régebben már megálltak itt. Mielőtt nyugovóra tértek volna, a Mester maga köré gyűjtötte a követőit és megvitatta velük a Bataneán és Észak-Galileán át a főníciai partvidékhez tervezett vándorútjuk részleteit.

1. MIÉRT HÁBOROGNAK A POGÁNYOK?

¹ Jézus azt mondta: „Mindannyiotoknak emlékeznie kell, hogy a Zsoltáros miként beszélt ezekről az időkről, amikor azt mondta, „Miért háborognak a pogányok és a népek miért szervezkednek hiába? A föld királyai fölkelnek és a nép urai összeesküsznek az Úr ellen és fölkentje ellen, mondván, Tépjük szét az irgalombéklyókat és vessük le a szeretet kötelekeit.”

² Ma beteljesülni látjátok mindezt. De nem fogjátok látni a Zsoltáros jövendölése többi részének beteljesülését, mert neki téves eszméi voltak az Ember Fiáról és annak földi küldetéséről. Az én országom szereteten alapul, irgalomban hirdetik, és önzetlen szolgálat által jön létre. Atyám nem a pogányokon gúnyosan nevetve ül a mennyben. Erős nemtetszésében nem haragos ő. Igaz az az ígélet, hogy a Fiúéi lesznek örökségképpen ezek az úgynevezett pogányok (valójában az ő tudatlan és tanulatlan testvérei). És én e nem-zsidókat irgalommal és rokonszenvvel, tárt karokkal fogadom. Mindeme szeretet megmutattatik az úgynevezett pogányoknak, függetlenül attól a feljegyzett, szerencsétlen nyilatkozattól, mely arra utal, hogy a győzedelmes Fiú „vasvesszővel veri őket és mint a cserépedényt, összetöri őket”. A Zsoltáros arra intett titeket, hogy „szolgáljatok az Úrnak félelemmel” — én arra utasítalak benneteket, hogy hittel lépjete az isteni fiú elismertség magas kiváltságaiba; ő azt parancsolja, hogy örüljete reszketéssel; én arra utasítalak, hogy örüljete bizonyossággal. Ő azt mondja, „Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne vesszete, amikor felgerjed az ő haragja.” De ti, akik velem éltete, jól tudjátok, hogy harag és düh nem része az emberek szívében létesítendő mennyországoknak. A Zsoltáros azonban megpillantotta az igaz fényt, amikor e figyelmeztetés végén azt mondta: „Áldottak, akik e Fiúban bizakodnak.”

³ Jézus folytatta a huszonnégyek tanítását, azt mondta: „A pogányok nincsenek híján ürügynek, amikor kikellenek ellenünk. Az ő látószögük kicsiny és szűk, ezért képesek energiáikat lendületesen összpontosítani. Az ő céljuk közel van és többé-kevésbé látható; minélfogva bátran és eredményesen törekednek a cél elérésére. Ti, akik magatokról azt vallottátok, hogy beléptek a mennyországba,

túláságosan is ingadozók és határozatlanok vagytok a tanítási tevékenységetekben. A pogányok közvetlenül a céljaira törnek; a ti bűnötök a túlzott mértékű, állandó epekedés. Ha vágytok az országba való belépésre, akkor miért nem veszitek be azt szellemi rohammal, mint ahogy a pogányok beveszik a megtámadott várost? Nemigen vagytok méltók az országra, amennyiben a szolgálatotokat oly nagy mértékben jellemzi a múlton való sajnálkozás, a jelen feletti siránkozás, és a jövőért való hiábavaló epekedés magatartása. Hogy miért háborognak a pogányok? Mert nem ismerik az igazságot. Hogy ti miért bágyadtok hiábavaló sóvárgásban? Mert nem *engedelmeskedtek* az igazságnak. Hagyjatok fel a hasztalan vágyakozással és bátran fogjatok az ország megteremtését célzó tettekbe.

⁴ Amit tesztek, abban ne váljatok egyoldalúvá és a túlzott szakosodást is kerüljete. Az elpusztításunkra törő farizeusok valóban azt hiszik, hogy az Isten szolgálatában járnak el. A hagyományhoz való ragaszkodás által szűk látókörűvé váltak, ezért vakítja el őket az előítélet és keményíti szívüket a félelem. Nézzete a görögöket, akiknek vallás nélküli tudományuk van, míg a zsidóknak tudomány nélküli vallásuk. És amikor az embereket annyira félrevezetik, hogy elfogadják az igazság ilyen szűk látókörű és zavaros megbontását, akkor az ő egyetlen reményük az üdvözülésre az, hogy az igazságban összehangoltakká — áttértekké — váljanak.

⁵ Igen nyomatékosan kell kimondanom ezen örökkévaló igazságot: Ha ti igazságbeli összehangolódás révén megtanuljátok, hogy példát mutassatek életekben az igazságosság e szép teljességére, akkor embertársaitok keresni fognak titeket, hogy ők is megkapják, amire ti már szert tettete. Amilyen mértékben az igazságkeresők vonzódnak hozzátok, az mutatja az igazsággal való felruházottságotok, az igazságosságotok mértékét. Amilyen mértékben üzenetetekkel az emberekhez kell mennete, az valamiképpen azon sikertelenségetek mértéke, hogy mennyire nem tudtok teljes vagy igazságos életet, igazságban összehangolt életet élni.”

⁶ És a Mester sok más dolgot is tanított az apostoloknak és a vándor hitszónokoknak, mielőtt éjszakára búcsút vettek volna tőle és hálóhelyükön nyugodni tértek.

2. A VÁNDOR HITSZÓNOKOK KORAZINBAN

¹ Május 23. hétfő reggelén Jézus arra utasította Pétert, hogy a tizenkét vándor hitszónokkal menjen át Korazinba, míg ő a tizenegy apostollal elindult Cezárea-Filippibe a Jordán menti útvonalon a Damaszkusz-Kapernaum útig, onnan pedig északkelet felé, a Cezárea-Filippibe vezető út kereszteződéséig, és onnan tovább a városba, ahol is két héttig időztek és tanítottak. Május 24-én kedden, a délután folyamán érkeztek meg oda.

² Péter és a vándor hitszónokok két hétig voltak Korazinban, és a hívek kis létszámú, ám elkötelezett csoportjának hirdették az országról szóló evangéliumot. De nem tudtak sok új megtérte szert tenni. Egész Galileában egyetlen város sem adott oly kevés lelket az országnak, mint Korazin. Péter utasításainak megfelelően a tizenkét vándor hitszónoknak kevesebbet kellett beszélnie a gyógyításról — a fizikai dolgokról — de fokozott eréllyel hirdették a tant és tanították a mennyország szellemi igazságait. A Korazinban töltött két hét a megpróbáltatások valóságos keresztségét jelentette a tizenkét vándor hitszónoknak annyiban, hogy mindaddig ez volt a pályafutásuk legnehezebb és legmeddőbb időszaka. Lévén, hogy nem származott meglepésük abból, hogy lelkeket nyerjenek meg az országnak, mindegyikük nagyobb meggyőződéssel és őszintébben tulajdonított jelentőséget a saját lelkének és a lelkük fejlődésének az új élet szellemi útjain.

³ Amikor látszott, hogy több ember már nemigen törekszik az országba való belépésre, június 7-én kedden Péter összehívta a társait és elindultak Cezárea-Filippibe, hogy csatlakozzanak Jézushoz és az apostolokhoz. Szerdán déltájban érkeztek meg és az egész estét azzal töltötték, hogy beszámoltak a korazini hitetlenekkel kapcsolatos tapasztalataikról. Az este során folytatott megbeszéléseken Jézus újabb utalást tett a magvető példázatára és sok mindent tanított nekik az életben vállalt dolgok nyilvánvaló kudarcának jelentéséről.

3. CEZÁREA-FILIPPIBEN

¹ Bár Jézus a Cezárea-Filippi közelében eltöltött eme két hét alatt nem végzett nyilvános munkát, az apostolok számos nyugalmasabb esti találkozót tartottak a városban, és sok hívő eljött a táborba, hogy Jézussal beszéljen. E látogatás eredményeként igen kevesen csatlakoztak a hívek csoportjához. Jézus mindennap beszélt az apostolokkal, és az apostolok világosabban látták, hogy a mennyország hirdetésével kapcsolatos munkának egy új szakasza kezdődött meg. Kezdték megérteni, hogy „a mennyország nem eszem-izom, hanem az isteni fiú elismertség elfogadásával járó szellemi öröm megértése”.

² Ottlétük Cezárea-Filippiben valódi próbát jelentett a tizenegy apostolnak; nehezen vészelték túl a két hetet. Csaknem teljesen levertek voltak, és hiányzott nekik a Péter lelkes személyisége által jelentett rendszeres ösztönzés. Ezen időszakban valóban nagy kalandot és próbatételt jelentett nekik az, hogy higgyenek Jézusban és a kövessék őt. Bár e két hét során kevés embert térítettek meg, sok hasznos dolgot tanultak a Mesterrel való napi tanácskozásokból.

³ Az apostolok megtanulták, hogy a zsidók azért rekedtek meg és haldokolnak szellemileg, mert az igazságot hitvallássá merevítették; hogy amikor az igazságot úgy juttatják kifejezésre, mint az öntelt kizárólagosság határvonalát, ahelyett, hogy azok a szellemi vezetés és fejlődés útjelzőiül szolgálnának, akkor az ilyen tanítások elveszítik a teremtő

és életadó erejüket és végül pusztán állandósító és elmerevítő jellegűvé válnak.

⁴ Egyre jobban megtanulták Jézustól, hogy az emberi személyiségekre az időben és az örökkévalóságban rejlő lehetőségeik szerint tekintsenek. Megtanulták, hogy sok lelket úgy lehet a legjobban a nem látható Isten szeretetéhez elvezetni, hogy előbb megtanítyják őket ama testvéreiknek a szeretetére, akiket látnak. És ezzel összefüggésben társult új jelentéstartalom a Mester ama kijelentéséhez, mely az embernek a társai iránti önzetlen szolgálatával volt kapcsolatos: „Amit a testvéreim legkisebbjeinek valamelyikével megtettetek, azt velem tettétek.”

⁵ E cezáreai ottlétük egyik nagy tanulsága a vallási hagyományok eredetével függött össze, annak komoly veszélyével, hogy megengedik, hogy a szentségérzet nem szent dolgokhoz, hétköznapi eszmékhez, illetőleg mindennapos eseményekhez kötődjön. Az egyik tanácskozástól azzal a tanítással álltak fel, hogy az igaz vallás az ember őszinte hűsége a legmagasabb rendű és legigazabb meggyőződéséhez.

⁶ Jézus arra intette a híveit, hogy amennyiben a vallási vágyaik csak anyagi jellegűek, akkor a természetre vonatkozó egyre gyarapodó ismereteik a dolgok feltételezetten természetfeletti eredetének fokozatos kiszorítása révén végül megfosztják őket az Istenbe vetett hitüktől. Viszont, ha a vallásuk szellemi, a fizikai tudományos fejlődés sohasem tudja megzavarni az örök valóságokba és az isteni értékekbe vetett hitüket.

⁷ Megtanulták, hogy a teljesen szellemi indíttatású vallás az egész életet értékesebbé teszi, magasrendű célokkal tölti meg, érzékfeletti értékekkel ruházza fel, nagyszerű hajtóerővel ösztönzi, s mindvégig magasztos és éltető reménnyel vigasztalja az emberi lelket. Az igaz vallás rendeltetése az, hogy enyhítsen a létezés terhén; hitet és bátorságot szabadít fel a napi élethez és az önzetlen szolgálathoz. A hit segíti a szellemi életképességet és az igaz eredményességet.

⁸ Jézus többször is tanította az apostolainak azt, hogy egyetlen polgárosodott társadalom sem képes sokáig túlélni a vallása legjobb elemeinek elvesztését. És sohasem hagyott fel annak hangsúlyozásával a tizenkettek számára, hogy milyen nagy veszéllyel jár a vallási jelképeknek és szertartásoknak a vallási tapasztalás helyébe állítása. Ő az egész földi életét következetesen annak a küldetésnek szentelte, hogy a vallás fagyott formáit a felvilágosult istenimádat folyékony szabadságáivá olvassza.

4. ÚTBAN FÖNÍCIA FELÉ

¹ Június 9-én, csütörtök reggel, miután Dávid hírnökei révén Betszaidából hírt hoztak az ország ügyének állásáról, az igazság huszonöt tanítójának e csoportja elhagyta Cezárea-Filippit, hogy megkezdje utazását a föníciai partvidék felé. Luz felé kerültk el a lópvidéket, a Magadán-Libanon-hegyi gyalogúttal való kereszteződésig haladva, innen pedig továbbmentek a Szidonba vezető úttal való kereszteződésig, és a helységbe péntek délután érkeztek meg.

² Mialatt egy kiugró sziklapárkány árnyékában pihentek s ebédelték Luz közelében, Jézus elmondta az egyik legfigyelemreméltóbb beszédjét, melyet az apostolok valaha is hallottak a társaságában eltöltött mindezen évek alatt. Alig telepedtek le, hogy megtörjék a kenyeret, és Simon Péter már meg is kérdezte Jézust: „Mester, lévén, hogy a mennyei Atya mindenről tud, és lévén, hogy az ő szelleme a mi támaszunk a mennyország földi megteremtésében, miért van az, hogy menekülünk az ellenségeink fenyegetései elől? Miért utasítjuk el az igazság ellenségeivel való szembenézést?” De még mielőtt Jézus belekezdett volna Péter kérdésének a megválaszolásába, Tamás közbevágólag megkérdezte: „Mester, én tényleg tudni szeretném, hogy valójában mi a baj a jeruzsálemi ellenségeink vallásával. Mi az igazi különbség az ő vallásuk és a miénk között? Miért van az, hogy ilyen nagy a különbség a hitünkben, amikor mind azt valljuk, hogy ugyanazt az Istent szolgáljuk?” És amikor Tamás elhallgatott, Jézus így szólt: „Bár nem akarok megfelejtkezni Péter kérdéséről, jól tudom, hogy milyen könnyen félreérthetnétek, hogy milyen okaim vannak a zsidók vezetőivel való nyílt összeütközés elkerülésére éppen most, mégis hasznosabb lesz mindnyájatok számára, ha inkább Tamás kérdésére válaszok. És ezt az után teszem meg, hogy végeztetek az ebéddel.”

5. BESZÉLGETÉS AZ IGAZ VALLÁSRÓL

¹ A vallásról szóló ezen emlékezetes beszélgetés összefoglalva és mai kifejezésmódban újrafogalmazva a következő igazságokat tárta fel:

² ¶ Bár a világ vallásainak kettős az eredete — természetes és kinyilatkoztatási — bármely időpontban és bármely nép körében a vallásos tiszteletnek három különböző formája lelhető fel. És a vallási készítés e háromféle megnyilvánulása:

³ 1. *Kezdetleges vallás.* A félig természetes és ösztönös készítés a rejtelmes energiáktól való félelem és a felsőbbrendű erők imádása iránt, ez főként fizikai természetű vallás, a félelem vallása.

⁴ ¶ 2. *A polgárosodott viszonyok vallása.* A polgárosodó emberfajta fejlődő vallási fogalmai és szokásai — az elme vallása — az elfogadott vallási hagyomány tekintélynek értelmi istentana.

⁵ ¶ 3. *Igaz vallás — a kinyilatkoztatási vallás.* A természetfeletti értékek kinyilatkoztatása, az örök valóságokra való részleges rálátás, a mennyei Atya végtelen jellemének jóságára és szépségére vetett pillantás — a szellem vallása, amint az az emberi tapasztalásban megmutatkozik.

⁶ ¶ A fizikai érzékek vallását és a természeti ember babonás félelmeit a Mester nem volt hajlandó lekicsinyelni, bár sajnálatát fejezte ki ama tény miatt, hogy az emberiség értelmesebb fajtáinak vallási formáiban az imádat e kezdetleges módja oly nagy mértékben van jelen. Jézus egyértelművé tette, hogy az elme vallása és a szellem vallása közötti nagy különbség az, hogy míg az előbbit egyházi tekintély tartja fenn, addig az utóbbit teljes mértékben az emberi tapasztalás.

⁷ ¶ És ez után a Mester e tanítási órán folytatta az igazságok tisztázását:

⁸ ¶ Amíg az emberfajta nem válnak magas fokon értelmessé és nagyobb mértékben polgárosulttá, mindaddig megmarad sok olyan gyerekes és babonás szertartás, mely olyannyira jellemző a fejletlen és visszamaradt népek evolúciós vallási szokásaira. Amíg az emberi faj a fejlődésben nem jut el a szellemi tapasztalás valóságainak egy magasabb szintű és általánosabb felismeréséhez, mindaddig férfiak és nők továbbra is nagyszámban fogják személyesen előnyben részesíteni azokat a tekintélyelvű vallásokat, melyek csak értelmi beleegyezést kívánnak meg, szemben a szellem vallásával, mely az elme és a lélek tevékeny részvételét kívánja meg abban a hitbéli kalandban, mely a fokozatos emberi tapasztalás zord valóságaival való megbirkózásra irányul.

⁹ A tekintélyi hagyományelvű vallások elfogadása könnyű kiutat jelent az ember azon készítése számára, mely a szellemi természetével járó vágyainak kielégítésére irányul. A bevett, megmerevedett és beállott tekintélyelvű vallások olyan könnyen elérhető menedéket nyújtanak, ahová az ember zavart és háborgó lelke elmenekülhet, amikor félelem gyötri és bizonytalanság kínozza. Az ilyen vallás az általa nyújtott megelégedések és bizonyosságok árúal csak tétlen és tisztán értelmi beleegyezést kíván meg.

¹⁰ És hosszú ideig fognak a földön élni olyan félnék, bátortalan és tétova egyének, akik így akarják a vallási vigaszaikat biztosítani, még akkor is, hogyha a tekintélyelvű vallásokkal sorsközösséget vállalva engedményeket tesznek a személyiség függetlensége terén, alábbadják az önérzetük méltóságát és végképp feladják azon jogukat, hogy részt vegyenek a minden lehetséges emberi tapasztalás legizgalmasabbikában és legösztönzőbbikében: az igazság utáni személyes kutatásban, az értelmi felfedezés veszélyeivel való szembenézés lelkesültségében, a személyes vallási tapasztalás valóságainak felfedezésére irányuló elhatározásban, ama legfelsőbb szintű megelégedettségben, mely az értelmi kétség feletti szellemi hit győzelmének tényleges felismerését eredményező személyes diadal megtapasztalásából fakad, amint azt az ember őszintén elnyeri a minden emberi lét legfelsőbb kalandjában — abban, hogy az ember keresi Istent, önmagáért és önmagáért, és megtalálja őt.

¹¹ A szellem vallása erőfeszítést, küzdelmet, összeütközést, hitet, határozottságot, szeretetet, hűséget és fejlődést jelent. Az elme vallása — a tekintély istentana — ezek igénybevételére kevésbé vagy semennyire sem készíteti az alakias híveket. A hagyomány biztonságos menedék és könnyű út ama félnék és bátortalan lelkeknek, akik ösztönösen kerülnek azokat a szellemi küzdelmeket és elmebéli bizonytalanságokat, melyek azokkal a hitet igénylő utazókkal járnak, melyek a szellemi valóságok távolabbi partjainak felfedezése érdekében a feltáratlan igazság nyílt vizein tett merész vállalkozásokká lesznek, amint azokat a fejlődő emberi elme feltárja és a kifejlődő emberi lélek megtapasztalja.

¹² ¶ És Jézus így folytatta: „Jeruzsálemben a vallási vezetők a hagyományos tanítóik és a más korokban élt látnokai különféle tantételeit az értelmi hiedelmek bevett rendszerévé, egy tekintélyen alapuló vallássá alakították. Minden ilyen vallás főként az elméhez szól. És mi most elerkezünk oda, hogy egy ilyen vallással kerüljünk halálos összeütközésbe, lévén, hogy nagyon rövid idő múlva egy új vallást fogunk bátran hirdetni — egy olyan vallást, mely a szó mai értelmében nem vallás, mégis olyan vallás, mely főként az Atyám isteni szelleméhez szól, mely az emberi elmében lakozik; egy olyan vallás, mely tekintélyét az elfogadásának gyümölcseiből nyeri, melyek oly bizonyosan megjelennek mindazok személyes tapasztalásában, akik valóban és igazán hisznek e felsőbb szellemi közösség igazságaiban.”

¹³ A huszonnégyekre egyenként rámutatva és néven szólítva őket Jézus azt mondta: „És most, vajon melyikötök akarná inkább a jeruzsálemi farizeusok által védelmezett, elfogadott és megmerevedett valláshoz vezető könnyű utat választani, mintsem, hogy elszenvedje azokat a nehézségeket és üldöztetéseket, melyek azzal a küldetéssel járnak, hogy az üdvözülés egy jobb módját hirdetik az embereknek, miközben felismeritek az abból eredő megelégedést, hogy felfedezitek magatoknak a mennyország örökkévaló igazságaiban és legfelsőbb nagyságaiban nyert élő és személyes tapasztalás valóságainak szépségeit? Félősek, erőtlenekek és nyugalmat keresők vagytok? Féltetek attól, hogy az igazság Istenének kezébe tegyétek jövőtöket, akinek pedig a fiai vagytok? Bizalmatlanok vagytok az Atyával szemben, akinek a gyermekei vagytok? Visszatérnétek a hagyományalapú, tekintélyelvű vallás bizonyosságát és értelmi megállapodottságát jelentő könnyű útra, vagy felkészültök, hogy elinduljatok velem azon bizonytalan és nyugtalan jövőbe, amelyben a szellem vallásának új igazságait hirdetjük, a mennyországot az emberek szívében?”

¹⁴ Az öt hallgatók mind a huszonnégyen felálltak, jelezni akarták az ezzel kapcsolatos egységüket és elkötelezettségüket, mely egyike volt ama kevés érzelmi töltetű kérelmeknek, melyet Jézus valaha is előadott nekik, de Jézus felémelte a kezét, megállította őket, mondván: „Most vonuljatok el magatokban, mindegyikötök az Atyával, és úgy találjátok meg az érzelmentes választ a kérdésemre, és ha találatok ilyen igaz és őszinte lelki viszonyulást, mondjátok el azt a választ szabadon és bátran az én Atyámnak és a ti Atyátoknak, akinek szeretetteljes végtelen élete maga a szelleme annak a vallásnak, melyet hirdetünk.”

¹⁵ A vándor hitszónokok és az apostolok egy időre elvonnak magukban. Szellemüket felemelte, elméjüket megihlette, érzelmeiket pedig erősen felkavarta az, amit Jézus mondott. De amikor András összehívta őket, a Mester csak annyit közölt velük: „Folytassuk utunkat. Föníciába megyünk egy időre, és mindegyikötöknek imádkoznia kell az Atyához, hogy az elmétek és testetek érzelmeit alakítsa át az elme magasabb szintű hűségeivé és a szellem nagyobb megelégedettséget nyújtó tapasztalásaivá.”

¹⁶ Az úton a huszonnégyek csendesek voltak, de rövidesen beszédbe elegyedtek egymással, és aznap délután há-

rom órákor már nem tudtak továbbmenni; megálltak pihenni, és Péter, Jézushoz fordulva, azt mondta: „Mester, az élet és az igazság szavaival szóltál hozzánk. Többet szeretnénk hallani; nagyon kérünk, beszélj még nekünk ezekről a dolgokról.”

6. A MÁSODIK BESZÉLGETÉS A VALLÁSRÓL

¹ És így, amíg a hegyoldal árnyékában pihentek, Jézus folytatta a tanításukat a szellem vallásáról, és lényegében a következőket mondta:

² ¶ Olyan társaitok közül jöttetek, akik azt választják, hogy megelégednek az elme vallásával, akik biztonságra törekednek és az igazodást részesítik előnyben. Ti azt választottátok, hogy a tekintélyi bizonyosság érzéseit lecseréletek a kalandvágyó és fejlődőképes hit szelleme által jelentett bizonyosságokra. Ti mertetek tiltakozni az intézményes vallás nehéz bilincse ellen és vállaltátok, hogy elutasítjátok a lejegyzett hagyományok tekintélyét, melyeket most az Isten szavának tekintenek. Atyánk valóban Mózesen, Illésen, Ésaiáson, Ámószon és Hóseán keresztül szól, de nem hagyott fel azzal, hogy az igazság szava it intézze a világhoz, amikor e régi látnokok már elmondták a mondandójukat. Atyám nem tesz különbséget emberfajta vagy nemzedékek között annyiban, hogy az igazság szava engedélyezett volna egy korszak számára és vissza lenne tartva egy másiktól. Ne kövessétek el azt a botor-ságot, hogy isteninek nevezitek azt, ami teljes mértékben emberi, és ne essetek abba a hibába, hogy nem halljátok meg az igazság azon szavait, melyek nem az ihletettségnak hitt, hagyományos csálhatatlannak vélt forrásokon keresztül érkeznek.

³ ¶ Felszólítottalak benneteket, hogy szülessetek újjá, hogy szellemtől szülessetek. Kihívtalak benneteket a tekintély sötétségéből és a hagyomány fásultságából ama felismerés érzékfeletti fényére, hogy a magatokénak tudhatjátok a lehető legnagyobb felfedezési lehetőséget, mely az emberi lélek előtt állhat — az Isten megtalálásának magasztos élményét magatokért, magatokban és magatoknak, s hogy mindezt a saját személyes tapasztalásotok tényeként hajtsátok végre. És így juthattok el a halálból az életre, a hagyomány tekintélyétől az Isten megismerésének megtapasztalásához; így juttok el a sötétségből a világságra, az örökölt faji hittől a tényleges tapasztalás révén elért személyes hithez; és ezáltal fejlődtek tovább az elődeitektől kapott elmei istentantól a szellem igaz vallása felé, mely a lelketekben épül ki örökkévaló felruházottságotokként.

⁴ A vallásotok a hagyományelvű tekintélyben való pusztá értelmi hitből át fog változni azon élő hit tényleges megtapasztalásává, mely képes megragadni az Isten valóságát és mindent, ami az Atya isteni szellemével kapcsolatos. Az elme vallása reménytelenül a múlthoz köt titeket; a szellem vallása fokozatos kinyilatkoztatásban áll és mindegyre magasabb és szentebb teljesítményekre hív a szellemi eszményképek és örök valóságok elérése terén.

⁵ Bár a tekintély vallása a szilárd biztonság azonnal igénybe vehető érzését nyújtja, az ilyen átmeneti megelégedettségért a szellemi függetlenségetek és a vallási szabadságotok elvesztésének árát fizetitek. Atyám nem követeli meg tőletek a mennyországba való bejutás áráként, hogy rákényszerítsétek magatokat, hogy szellemi értelemben visszataszító, szentségtelen és hamis dolgokban higgyetek. Nem kívánják meg tőletek, hogy a saját irgalom-, igazságosság- és igazságérzeteiken erőszakot tegyetek azáltal, hogy a vallási formák és szertartások túlhaladott rendszerének vetitek alá magatokat. A szellem vallása mindörökre hagyja, hogy szabadon kövessétek az igazságot, vezessen bármerre is a szellem benneteket. És vajon ki mondhatná meg — talán e szellemnek van olyan közölnivalója e nemzedék számára, melyet más nemzedékek nem voltak hajlandók meghallgatni?

⁶ Szégyen azokra a hamis vallási tanítókra, akik éhes lelkeket akarnak visszarángatni a ködös és távoli múltba és otthagynák őket! És így e szerencsétlenek arra vannak ítélve, hogy minden új felfedezés megrémítse őket, s az igazságra vonatkozó minden új kinyilatkoztatás megzavarja őket. A látnok, aki azt mondta, „teljes békében tartatik az, ki elméjében megmarad Isten mellett”, nem olyan ember volt, aki tisztán értelmileg hitt a tekintélyelvű istentanban. Ez az igazságot ismerő ember felfedezte Istent; ő nem csak beszélt Istenről.

⁷ Arra intelek benneteket, hogy hagyjatok fel azzal a szokással, hogy mindig a régi látnokokat és Izráel hőseit idézgetitek, ehelyett törekedjete arra, hogy a Fenséges élő látnokaivá és a jövő országának szellemi hőseivé váljatek. A múlt Istent ismerő vezetőinek tisztelete talán méltó dolog, de ha így tesztek, akkor vajon miért kellene feláldoznotok az emberi létezés legfelsőbb tapasztalását: megtalálni Istent magatok számára és megismerni őt a saját lelkeitekben?

⁸ Az emberiség minden fajtájának megvan a maga elmei szemléletmódja az emberi létről; ezért kell az elme vallásának mindig e különféle faji nézőpontokkal lépést tartania. A tekintélyelvű vallások sohasem képesek egyesülni. Az emberi egység és a halandói testvériség csakis a szellem vallásával való felsőbbrendű felruházottság révén és azon keresztül teremthető meg. Az emberfajták elméi különbözhetnek, de az egész emberiségnél ugyanaz az isteni és örökkévaló szellem lakozik. Az emberi testvériség reménye csak akkor valósulhat meg, amikor és amint az elütő, tekintélyi elme-vallásokat áthatja és háttérbe szorítja a szellem egyesítő és megnemesítő vallása — a személyes szellemi tapasztalás vallása.

⁹ A tekintélyelvű vallások csak arra képesek, hogy megosszák az embereket és meggyőződési alapon csatarendbe állítsák őket egymás ellen; a szellem vallása fokozatosan közelebb hozza az embereket egymáshoz és rábírja őket, hogy megértőn rokonszenvezővé váljanak a másik iránt. A tekintélyelvű vallások egységes hitet követelnek az emberektől, ám ezt a világ mai állapotában lehetetlenség kivitelezni. A szellem vallása csak a tapasztalás egységét igény-

li — a végzet egyformaságát — a hitbéli változatosságnak azonban tág teret ad. A szellem vallása csak a rálátás egyformaságát igényli, de nem követeli meg a nézőpont és a szemlélet egyformaságát. A szellem vallása nem az értelmi nézőpontok egységes voltát teszi szükségessé, hanem csak a szellemérzés egységét. A tekintély vallásai élettelen hitvallásokká dermednek; a szellem vallása a szeretetteljes szolgálat és az irgalmas segédkezés megnemesítő cselekedeteinek egyre erősödő örömevé és szabadságává növekszik.

¹⁰ De vigyázzatok, nehogy bármilyekőtök is lenézze Ábrahám gyermekeit azért, mert a hagyományelvű sivárság e rossz napjaiban elbuktak. Eleink elmerültek az Isten állhatatos és szenvedélyes keresésében, és rá is letek úgy, ahogy semmilyen más osztatlan népcsoport nem ismerte meg őt Ádám kora óta, aki sokat tudott erről, lévén, hogy maga is az Isten Fia volt. Atyám figyelmét nem kerülte el Izráel hosszú és lankadatlan küzdelme, mely Mózes kora óta folyik, hogy megtalálják Istent és megismerjék Istent. A zsidók kimerült nemzedékei nem hagytak fel azzal, hogy fáradtságosan munkálkodjanak, verítékezzenek, keményen dolgozzanak és egy félreértett és megvetett nép szenvedéseit viseljék és szomorúságait megtapasztalják, teszik mindezt annak érdekében, hogy csak egy kicsit is közelebb kerüljenek az Istennel kapcsolatos igazság felfedezéséhez. És Izráel minden tévedése és botlása dacára atyáink Mózesről Ámósz és Hósea idejéig fokozatosan kinyilatkoztattak az egész világnak egy, az örökkévaló Istenre vonatkozó, egyre tisztább és egyre igazabb képet. És így készítették elő a terepet az Atyáról szóló még nagyobb kinyilatkoztatás előtt, melynek megosztására ti kaptatok felhívást.

¹¹ Soha ne feledjétek, hogy az élő Isten akaratának felfedezésére irányuló törekvésnél nagyobb megelégedettséget és nagyobb izgalmat okozó kaland csak egy van, mégpedig az ezen isteni akarat megcselekedésére tett őszinte erőfeszítés legfelsőbb tapasztalása. És azt se feledjétek, hogy az Isten akaratát bármely földi foglalatosságban megcselekedhető. Vannak nem szent és világi szólítások. Minden dolog szent azok életében, akiket a szellem vezet; vagyis akik az igazságnak alárendeltek, akiket a szeretet nemesít meg, akiket irgalom vezérel, és akiket tisztességesség — igazságosság — korlátoz. A szellem, melyet Atyám és én elküldünk a világba nemcsak az Igazság Szelleme lesz, hanem az eszményelvű szépség szelleme is.

¹² Fel kell hagynotok azzal, hogy az Isten szavát csak az istentani tekintély régi feljegyzéseinek lapjain keressétek. Akik az Isten szellemétől születnek, azok attól kezdve az Isten szavát annak látszólagos eredetétől függetlenül érzékelik. Az isteni igazságot nem szabad lebecsülni azért, mert az átadási csatornája láthatólag emberi. Sok társatok olyan beállítottságú, hogy elfogadja az Isten elméletét, és közben szellemileg nem képesek felismerni az Isten jelenlétét. És éppen ez az oka annak, hogy miért tanítottam nektek azt, hogy a mennyország a legjobban egy őszinte gyermek szellemi hozzáállásának elsajátítása révén ismerhető meg.

Nem a gyermek elmebeli éretlenségét ajánlom nektek, hanem inkább azt a *szellemi egyszerűséget*, mellyel egy ilyen, hitre könnyen és bizodalomra teljesen fogékony kisgyermek rendelkezik. Nem olyan fontos, hogy megismerjétek az Istennel kapcsolatos tényt, mint inkább hogy egyre gyarapodjatok ama képességekben, hogy *érezzétek az Isten jelenlétét*.

¹³ Mihelyt hozzáfogsz, hogy megtaláld Istent a lelkedben, rövidesen egyre inkább felfedezed őt más emberek lelkében és végül egy hatalmas világegyetem minden teremtményében és teremtésrészében is. De vajon milyen eséllyel kell megjelennie az Atyának a legfelsőbb szintű elkötelezettségek és isteni eszményképek Isteneként olyan emberek lelkében, akik kevés vagy semennyi időt sem szentelnek az ilyen örök valóságok figyelmes tanulmányozásának? Bár az elme nem a szellemi természet fészke, az valóban az ahhoz vezető kapualj.

¹⁴ De ne kövessétek el azt a hibát, hogy másoknak próbáljátok bizonygatni, hogy megtaláltátok az Istent; ilyen megalapozott bizonyítékot tudatosan nem tudtok előadni, jóllehet van két tevőleges alapú és hathatós kimutatási módja ama ténynek, hogy Istent ismerők vagytok, és ezek:

¹⁵ 1. Az Isten szellemének gyümölcsei, melyek a napi megszokott életetekben megmutatkoznak.

¹⁶ ¶ 2. Az a tény, hogy az egész élettervetek egyértelmű bizonyítékot szolgáltat arra, hogy fenntartás nélkül kockára tettétek mindeneteket a halál utáni továbbélés kalandjában ama reményre törekedve, hogy megtaláljátok az

örökkévalóság Istenét, akinek jelenlétéből ízelítőt kaptatok az időben.

¹⁷ ¶ Félreértés ne essék, Atyám mindig válaszolni fog a hit legkisebb szikrájára is. Figyeli az ősember fizikai és babonás érzelmeit. És azon őszinte, de bátortalan lelkek esetében, akiknek hite oly gyenge, hogy az csak kevéssel több, mint értelmi igazodás a tekintélyi vallás iránti tétlen beleegyező magatartáshoz, azoknál az Atya mindig éberen figyel, hogy elismerhessen és támogathasson minden ilyen, az ő elérésére irányuló gyenge próbálkozást. De töltek, akiket kihívtam a sötétségből a világosságra, elvárható, hogy teljes szívvel higgyetek; a hiteteknek kell uralnia a test, az elme és a szellem együttes magatartását.

¹⁸ Ti az apostolaim vagytok, és számotokra a vallás nem válhat olyan istentani menedéké, ahová elmenekülhettek az attól való félelmetekben, hogy szembenézzetek a szellemi fejlődés és az eszményalapú kaland rideg valóságaival; a ti esetetekben a vallásnak inkább ama valós tapasztalás tényévé kell válnia, mely igazolja, hogy az Isten megtalált titeket, eszményivé, nemessé és szellemlényegűvé tett benneteket, és hogy vállaltátok azt az örökkévaló kalandot, hogy megtaláljátok Istent, aki már így megtalált és fiúi elismertségbe helyezett titeket.

¹⁹ ¶ És amikor Jézus befejezte a beszédet, intett Andrásnak és nyugat felé, Fönícia irányába mutatva, így szólt: „Folytassuk utunkat.”